

H-DC The Oldtimers Den-Haag 1966 - 2016.

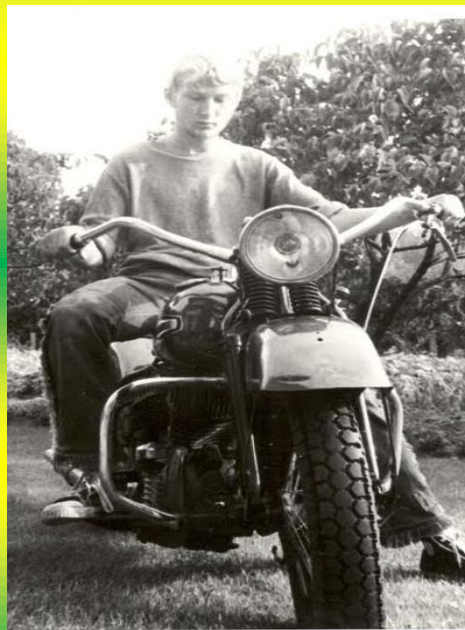
Het verhaal van Ken Lautenslager:

Terug naar de jaren '70.

Vanaf mijn 12^e wilde ik al graag Harley rijden. Dat kwam door de verhalen van mijn opa, die in Indonesië ook Harley's had gehad en gereden.

Zodra ik kon gaan werken, bijbaantjes zoals krantenwijken en schoonmaken in Bronovo, het geld opzijgezet voor de ultieme droom, een Harley-Davidson!

Na veel gespaar in 1971 een bibberator gekocht, veel te duur natuurlijk maar wist ik veel!

Gekocht van ene van de Boogert uit Leiden, de motor was niet van hem maar van een maat die in Turkije in de petoet zat, iets met drugs ofzo.

35 jaar later ben ik deze v.d. Boogert nog eens tegengekomen, hij had toen een grote militaire dumphandel achter de Groenord hallen.

Hij vroeg of ik de Liberator nog had en of ik hem dan wilde verkopen.

Ik vertelde hem dat ik hem nog steeds had en dat ik hem beslist niet wilde verkopen.

Ik heb deze Liberator nog steeds, dit jaar heb ik hem 45 jaar, bij een aantal clubleden is hij beter bekend als de Buzzzzz.

De motor zat met houtjes/touwtjes en oude Gazellefietsonderdelen in elkaar. Maar dat mocht de pret niet drukken: hij deed het en daar ging het om.

Mijn ouders, die bij mij eigenlijk het motorrijden hadden aangewakkerd zagen nu met lede ogen aan dat hun zoontje zich op deze gammele schroothoop binnenkort waarschijnlijk te pletter zou gaan rijden.

Derhalve verzonnen zij een truuk: ik mocht pas op de motor gaan rijden als ik hem helemaal uit elkaar had gehaald en daarna weer geheel in elkaar had gezet. Zij dachten daarmee het gevaar voor jaren te hebben bezworen. Op zich een slimme gedachte, echter zij hadden buiten de magische kracht van zelfklevende etiketten gerekend!

Zie ook de foto van het schuurtje bij mijn ouderlijk huis in de Alexanderkazerne op de van Alkemadelaan.

Ik zag de- en montage natuurlijk helemaal niet zitten en ging zo snel mogelijk naar de dichtst bij zijnde kantoorboekhandel waar ik plm. 500 zelfklevertjes kocht.

Door op alles wat ik uit elkaar haalde een zelfklevertje met corresponderend nummer te plakken was, nadat de onderdeeljes geïnspecteerd waren, het een kwestie van de juiste nummertjes weer aan elkaar te koppelen en binnen afzienbare tijd stond de Liberator weer in elkaar.

Weliswaar van een nieuw verflaagje en wat onderdeeljes voorzien

maar toch....!

In die tijd (toen je poep nog met een lange oer schreef) had je nog geen motorrijdscholen/-les. Je haalde op het politiebureau een oefenvergunning voor dertig dagen en je vroeg gelijk je rijbewijs aan.

De oefenvergunning gold voor een bepaalde wijk in Den Haag en als je geluk had was dat een wijk ver van de wijk af waar je woonde want dan was je legale actieradius groter!

En zo geschiedde het dat ik op 17 maart 1973, op weg van mijn oefenwijk naar huis, door een rode Chevrolet Camaro van de plaatselijke melkboer het ziekenhuis werd ingereden met een gebroken been waar de botjes aan alle kanten uitstaken. (dus pa en ma hadden toch een beetje gelijk gehad)

Afijn da's allemaal weer een soort van goed gekomen, maar de motor ging voorlopig aan de kant.

Jaren later kreeg ik kennis aan Bally Nienhuis, een dumphandelaar met een dumpzaak (Mash) op de Paul Krugerlaan in Den Haag. Bally was, net zoals ik, lid van een landelijke autoclub. We raakten aan de praat en ik vertelde Bally dat ik nog een gedeukte Liberator in de schuur had staan. Oh ja, in de tussentijd (tussen 1973 en 1980) heb ik een keer de Liberator bijna verkocht, er was iemand die er toen 1700 gulden voor bood. Toen ik het aan Marlice vertelde kreeg ik gelijk de wind van voren.

Of ik nou helemaal gek geworden was, en dat ik er spijt van zou krijgen. Dus toch maar niet gedaan.

Maar goed Bally vertelde mij dat er nu nog originele onderdelen voor Liberators te koop waren en dat, als ik van plan was om de Lib. op te knappen, ik daar maar beter zo snel mogelijk mee kon beginnen.

Via hem kwam ik in aanraking met Larry en via Larry weer bij de club. Ik kreeg van Larry nl. veertig gulden korting op mijn onderdelen als ik lid werd van The Oldtimers (lidmaatschap 35 gulden en 5 gulden éénmalig inschrijfgeld of zoiets.) ik denk dat dit bij een aantal mensen bekend in de oren klinkt.

Het eerste wat moest gebeuren was de dikke voorvorkpoot richten, die had door het ongeluk in '73 een knikkie opgelopen.

Ik ging er mee naar Larry, toen nog in de Kruidentuinen in Den Haag/Loosduinen.

Terwijl Larry met de vorkpoot naar buiten liep, werd ik door Corin van een bakkie koffie voorzien.

Genietend van mijn koffie keek ik niets vermoedend door het raam naar buiten en zag Larry die de voorvorkpoot vervaarlijk boven zijn hoofd rondzwaaide en niet onzacht op de stoeprand liet neerkomen.

Even later kwam hij binnen of er niets bijzonders gebeurd was en zei: "zo die is weer recht".

Een van mijn eerste clubavonden, met Ton en Hans aan de bar in het oude koetshuis van de villa Don Bosco.

december 1982, bijna klaar

De Buzzzzz werd opgebouwd in de woonkamer, lekker warm en wel zo gezellig.

Omdat ik nu toch lid was geworden van de Oldtimers, vond ik het wel gepast om naar de clubavond te gaan.

Ik had echter geen idee uit wat voor mensen die club bestond. Ik dacht een wit overhemd, verschoten spijkerbroek en Clarks daarmee kun je alle kanten op. Eenmaal op de clubavond beland, ontmoette ik mensen van allerlei pluimage en het had niet uitgemaakt wat ik had aangetrokken, al was het een donkerblauw streepjespak geweest. Je reed Harley en dat was genoeg.

Later zou ik nog wel eens aan mijn eerste clubavond terugdenken, dat was ook zo toen Dick Zijlmans zijn entree maakte: inderdaad in een donkerblauw krijtstreepje met zakhorloge en bijbehorende horlogeketting.

Dat heb ik altijd mooi gevonden van de Oldtimers iedereen is welkom als je maar niet normaal doet.

Die eerste jaren was de club "mijn ding" pas na mijn eerste IW had ik zoiets van, het zou leuk zijn als Marlice dit ook kon meebeleven.

We hadden inmiddels een klein gezin, ik weet niet meer of Ivrian er al was. Ik dacht het eigenlijk wel.

Nu ja , om een lang verhaal wat korter te maken, de club begon steeds meer een rol te spelen in ons drukke leventje: kindertjes, hond, avondstudie en centjes verdienen.

Achteraf kan ik wel zeggen dat de Oldtimers ons meer vrienden en kennissen hebben opgeleverd dan dat ik ooit gedacht zou hebben.

Veel weekendjes hebben we in het prille begin niet meegereden, vanwege de kids, maar dat ene weekendje zo nu en dan, dat zullen we niet snel meer vergeten.

We konden de kinderen moeilijk uitbesteden bij bijvoorbeeld mijn moeder want die lag in scheiding en bovendien had bij haar het idee postgevat dat alle motorclubs uit goddeloze Hells angels bestonden.

Daar is zij later wel op teruggekomen toen zij op verjaardagen van ons menig clublid heeft ontmoet.

Later kwamen de paasweekenden, waar we als het even kon naar toe gingen met het hele gezin. Mar in de auto er achteraan en ikke op de brommer met dikke banden.

De eerste keer dat de kids op het IW erbij waren, kwamen zij natuurlijk George K tegen, dat was even schrikken daar had je de reus van klein duimpje in het echt. George pakte dat slim aan en trakterde de kinderen op raketjes, hij kon niet meer stuk bij ze en dat is nog steeds zo.

Eind jaren '80 (1988 om precies te zijn) zijn we met een groepje naar de Harley rally in Wolszyn (Polen) gegaan.

De groep bestond verder, voor zover ik het mij nog kan herinneren uit Ger Harland, Corrie en Ronald Oudshoorn, Nico Van der poel, Henk Janse en Aadje Heijmans.

Het was onze eerste rally in het Oostblok, een hele ervaring.

In Oost Duitsland had je overal gestapo-achtige types die je in de gaten hielden.

Of die op de snelweg plotseling vanuit de bosjes voor je motor sprongen om je te bekeuren omdat je zonder licht reed.

Ik kreeg op die weg een lekke achterband, er was geen vluchtstrook dus de motor zo ver mogelijk aan de kant, wiel eruit sleutelen terwijl het verkeer langs je raast.

Ook de gestapos, die toen natuurlijk geen poot uitstaken, de vuile.. vuile... Afijn band plakken want in die tijd had ik altijd plakspullen en bandenlichters bij me. Maar toen moest het bandje opgepompt en ik had natuurlijk geen pomp mee. Maar

Aadje nam het wiel mee om bij de eerstvolgende benzinepomp de band op te pompen. Dat kon wel even gaan duren dachten wij, maar hij was binnen de kortste keren terug met een lekker hard bandje.

Blijkt dat die Oost-Duitsers allemaal een fietspomp met autoventiel in hun Trabantje hebben: standaard uitrusting. Wiel erin en op naar de rally.

De Rally was top, de Polen hadden hun stinkende best gedaan om het ons naar de zin te maken en dat viel niet mee met de beperkte middelen die ze toen hadden.

Na de rally gingen Mar en ik via Zuid Polen naar Tsjechoslowakije, wij hadden nog vakantie. De rest ging terug naar Nederland.(die hadden geen vakantie).

In Tsjecho zouden wij een brief afgeven aan een vriend van Aad Samwel.

Hij kon geen contact meer met hen krijgen, zijn brieven kwamen niet door de controles (censuur), we praten nog voor de val van de muur!

Die vriend woonde in Praag. Dus wij richting Praag.

Maar de lekke band uit Oost Duitsland speelde ons weer parten, weer lek! Dus wiel eruit, band eraf trappen en plakken. Niet dus, het gaatje was een scheur geworden op de beroerde wegen.

Wat nu? Liften naar Praag of een andere grote stad, om een nieuwe binnenband te kopen, leek de beste optie. Maar dat kon wel even gaan duren, dus Mar met haar paspoort bij de motor achtergelaten en ik met het wiel onder m'n arm langs de weg met de duim omhoog.

Nou schat, tot vanavond hoop ik en niet bij de motor weggaan!

Nauwelijks was mijn duim omhoog of er stopte al een onooglijk autootje, de deur zwaaide open en ik moest instappen.

Een vrolijke Tsjech ratelde , voor mij natuurlijk, onverstaanbaar Tsjechies en ik maar gewoon in het Nederlands terug koeterwalen.

Net uit het zicht van Mar, om de bocht stopte het karretje plots en moest ik uitstappen, ik zei nog iets van Praag/ Praha maar hij was onverbiddelijk: eruit! Zelf stapte hij ook uit en deed de poort van een oud boeren erf open en sleepte me helemaal naar achteren mee.

Daar ging de deur van een oude schuur open en zie daar: een hele werkplaats vol met (verroest) gereedschap.

Maar wel met een vulcaniseer apparaat!! Wij aan de slag, band eruit, oud stuk binnenband geknipt op de vulcaniseerpers, effe wachte..... band gemaakt!

En ondertussen maar koeterwalen tegen elkaar en vieze Tsjechische sigaretjes roken of ik nu wilde of niet.

Even oppompen met een compressortje uit de tijd van de kaninefaten en klaar was Kees (hij heette eigenlijk Vitja).

Ik wilde hem wat geld geven voor de moeite en de spontaniteit, maar daar wilde hij niets van weten.

Uiteindelijk heb ik hem 20 Dmark in z'n overhemd gestopt en ben hard weggelopen. Dus was ik binnen een uurtje weer bij Mar met een prachtig verhaal. Zij had zich ondertussen ook niet verveeld, vertelde zij, want er waren hier in dit gebied heel veel Nederlandse vrachtwagens en ze had naar allemaal gezwaaid.

Ik vertelde haar dat alle Tsjechische vrachtwagens gele nummerplaten hadden met zwarte letters.

Begrijp ik dat die gasten allemaal vrolijk terug toeterden. Die zullen wel gedacht hebben!

Afijn , wij richting Praag, op de hoofdweg(bij ons is dat een B-weg) achter roet uitbrakende diesel vrachtwagens. Inhalen was levensgevaarlijk zeker op een Liberator met twee personen en drie bagagebalen.

Aad Samwel had het adres opgegeven, Dittrichova 25 Praag.

Dat adres zal ik nooit meer vergeten. Want Aad S had gezegd: "als je Praag vanuit het oosten binnenkomt kijk je over de stad heen, door de stad loopt een

rivier, de Moldau. In die Moldau zit één watervalletje, de woonkamer van Michael en Hanka (die Tsjechische vrienden) kijkt op dat watervalletje uit.

Oké, dacht ik we zullen zien . Dus mar en ik reden om ongeveer een uur of vijf Praag binnen en inderdaad, je keek over de hele stad uit en geloof me: Praag is best groot.

Ik zei tegen Mar, we zoeken een half uur max en dan gaan we naar een camping. Maar niet nodig, de rivier ligt op het laagste punt van de stad, dus die hadden we zo gevonden, langs de rivier rijden tot het watervalletje, ook zo gevonden. Met de rug naar het watervalletje gaan staan en de straat die we toen inkeken was inderdaad de Dittrichova. Helemaal top, en echt we waren nog nooit ook maar in de buurt van Praag geweest.

Toen we aanbelden zagen we er niet uit, onze gezichten waren zwart van de dieselrook, alleen om onze ogen was het nog schoon vanwege de zonnebrillen.

De deur ging open en een meissie van een jaar of 25/26 deed open.

Wij stonden daar vies te wezen met een brief van Aad S in de hand. Zij sprak alleen Tsjechisch en zei dat Michael over een uurtje wel thuis zou zijn, dan moesten we maar terugkomen.

Zo gezegd zo gedaan, wij weg. Even een colaatje kopen dan maar, voor de dorst, het was al die tijd schitterend weer, een graadje of dertig. Daar word je wel dorstig van als je de hele dag achter de diesels zit in het stof en zo.

Wij naar de eerste de beste kruidenier, allemaal lege schappen, nu ja, op elk schap stond één flesje. Dus wij twee schappen leeg gekocht.

Op de stoerprand gaan zitten en lekker opgedronken.

Na ongeveer een uur maar weer eens aangebeld, dit keer deed een man open, bleek Michael te zijn en hij sprak wel Engels!

Wij uitgelegd dat we door Aad S "gestuurd" waren om contact te zoeken. Dat was het toverwoord. We werden onder luid geroep naar binnengetrokken, de motorkleding moest uit, het bad werd leeggemaakt(lag allemaal baby was in) en we konden ons oprissen.

Opgefrist en wel zaten we even later in de woonkamer iets lekkers te eten dat Hanka (zo heette het meisje van een paar regels terug) had klaargemaakt.

Wij wilden niet te lang van hun gastvrijheid misbruik maken dus vroegen we naar de dichtst bij zijnde camping. Maar daar was geen sprake van, we moesten blijven slapen en Michael zou ons die avond mee uit eten nemen en Praag laten zien.

Dat hebben we geweten. Michael scheurde met ware doodsverachting in zijn plastieken Trabant Combi door het nachtelijk Praag en liet ons de mooiste plekjes zien en we hebben heerlijk gegeten.

Eenmaal weer thuis bij Hanka, vertelden zij ons dat zij de volgende ochtend met hun zoontje Martin vroeg in het ziekenhuis moesten zijn.

Dus kregen we de sleutel, het ontbijt zou door hen voor ons klaargezet worden. Als we de motor uit de garage hadden gehaald konden we de sleutel gewoon in de brievenbus gooien. Over vertrouwen en gastvrijheid gesproken. We namen die avond vast afscheid, we hadden er weer goede vrienden bij gekregen, we hebben elkaar in de jaren daarna nog vele malen opgezocht, de laatste keer was bij Aad S en Door in Italië.

En zo kan ik nog kantjes vol schrijven over belevenissen en ontmoetingen die we gemaakt hebben via de oude Harley en The Oldtimers.

Het verhaal zou vervelend lang worden denk ik.

Een paar dingen wil ik nog wel(kort) noemen:

-De Bastogne trip met Larry: of we in de tweede wereld oorlog beland waren. Toen we uit Bastogne weer op huis aangingen werden we bij de Belgisch/Nederlandse grens(dat had je toen nog) aangehouden door een Belgische douanier: Waar of we vandaan kwamen, was de norske vraag.

Uit België, zei Larry lachend, oh dan was het goed , en we mochten doorrijden.

- Of het druiven plukken met de club. Bij een jachtvriend van de vader van één van onze bestuursleden (Richard Herman) op de Waldfeuchterbahn in Mariahoop(Limburg), 's-Avonds met z'n allen, moe van het plukken en sjouwen, bij de enorme openhaardschouw de oogst van vorig jaar opzuipen en sterke verhalen vertellen.

Foto onder: Theo en ik op de terugweg van het druivenplukken.

Middelste foto: Silly games in Mayenne, ik ben nog niet weg of sla al af en moest Corin voor laten gaan.

Onderste foto: Nee het was geen thema-weekend (Pirates of the Carribbean) zo zag Richard er gewoon uit.

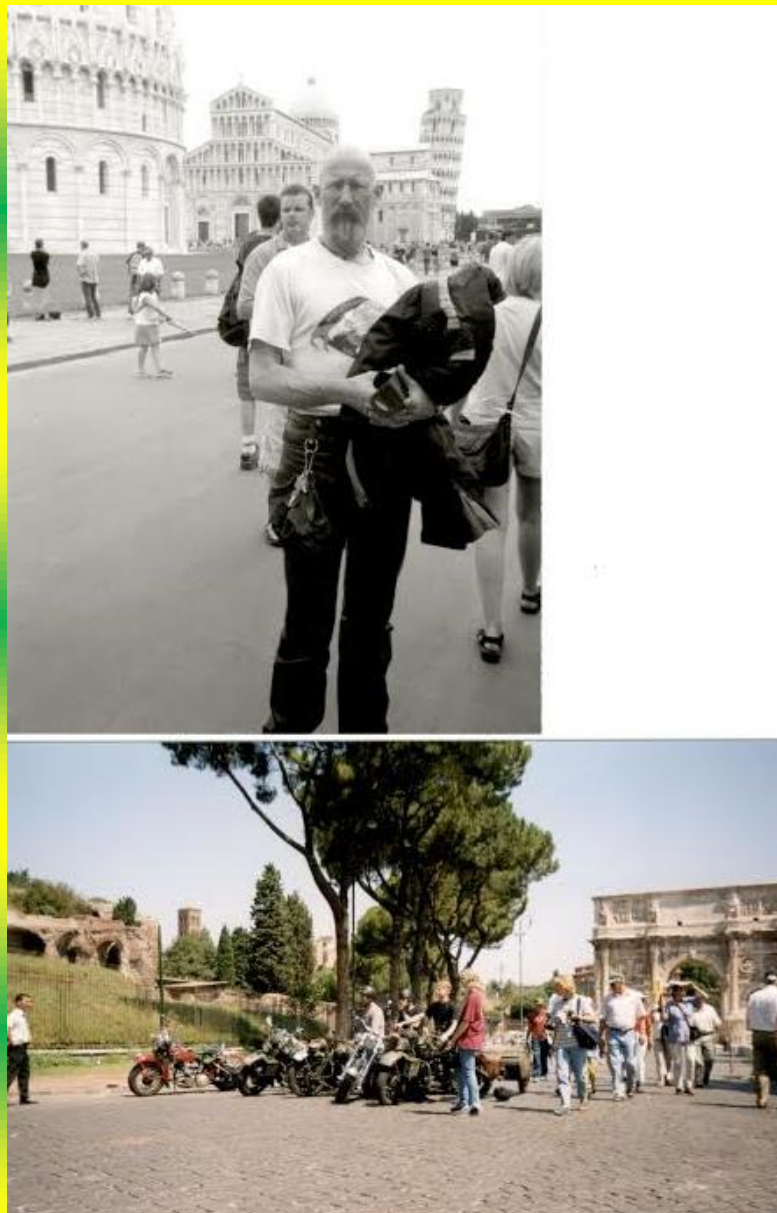
- De weekendjes in Mayenne (Fr) samen met de Riders of Poland. Kikkerbiljetjes eten en de burgemeester die ons welkom heette. Het vuurwerkfeest bij de brandweer, te gek gewoon

-De Rome trip. Iemand had het idee opgevat dat het leuk zou zijn om met de oude gebakkies naar het nog oudere Colosseum in Rome te gaan.

Zo gezegd, zo gedaan, Met Aad S en Door, Willem B, Samantha (Willems dochter), Peter B, Ron en Gerda en Mar en ik, gewoon naar Rome via Pisa want dat hadden we ook nog nooit gezien.

Daarna lekker naar het strand in Riccione en nog ff door naar Venetië.

Zie onderstaande foto's, respectievelijk: In Pisa, voor het Colosseum, in het Colosseum en Peter B achter de tralies.

- De tocht naar Sicilië. Weer samen met Aad S en Doortje, Hans en Yvonne, Ron en Gerda en Mar en ik.
Via naar Genua, Rome, Napels, Pompeï. Bij Messina overgestoken naar Sicilië, de Etna vulkaan bekijken, wat was het koud daarboven! Door naar Enna, de hoogst gelegen stad in het midden van Sicilië.

Foto boven: een dag trippie op Sicilië, Mar voor de gein ff niet op d'r eigen motor, kissie sigaren op de Paf.

Door naar zuid-west Sicilië, enorm koud water daar, maarrrrr heerlijke pizza's.

Verder naar Palermo om daar scheep te gaan naar Sardinië.

Via Sardinië naar Corsica, echt een prachtig eiland (maar wel Franse riviëra prijzen).

Van daar naar Nice met de boot en dan naar huis, een geweldige trip van plm. 6000 km.

Mar had liever wat vaker op het strand gelegen.

-Niet te vergeten de Cannonballruns van Ron S en Japie.

De eerste won ik, de tweede reed Aad S zich bijna op een hoop en bij de derde reed ik m'n gezicht in de prak, maar we hebben wel gelachen. Het waren geweldige weekends, Ron en Jaap nog bedankt!

Foto boven: Aad S zwaar gewond.

Ik stop met schrijven want het wordt al veel te lang.

Ik zeg maar zo: Harley rijden en lid zijn van The Oldtimers dat levert verhalen en vrienden op.

**En onthoud: Er is niets beter
dan een Liberater!**

**Tot slot nog een fotootje van de man die het allemaal heeft veroorzaakt:
m'n opa!**

Ken Lautenslager.